

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre 6 frt.
 Félévre 3 „
 Negyedévre 1 frt 50 kr.
 Bérmentetlen levelek csak ismert kezektől fogadhatók el.
 Zsíratok nem adatnak vissza.
 Egyes szám ára 20 kr.
 A nyilatkozat minden garmond sor díjja 20 kr.

Z E M P L É N.

Társadalmi és szépirodalmi közlöny.

(Megjelenik minden vasárnapon.)

HIRDETÉSI DÍJ:
 hivatalos hirdetéseknek:
 Minden egyes szó után 1 kr.
 Azonfelül bélyeg 30 kr.
 Kiemelt, diszkrét s körzettel ellátott hirdetésekért termékek szerint, minden centiméter után 3 kr. számítatik.
 Állandó hirdetéseknek kedvezmény nyújtatik.
 Hirdetést a „Zemplén” nyomdájába küldendők.

A magyarosítás kérdéséhez.

Az elmúlt hónapokban huzamosabb időt töltöttem a felvidéken.

És hallgattam a fenyők titkos sóhajtását s elnézve a magasba nyúló fenséges bércezen, a festői völgyeken, meg azon az istenadta népen, mely hazája nyelvén egy hangot nem beszél: lelkesen kimondhatatlan fájdalom vett erőt.

Miért hogy a felséges vidék itt, — melynek nézésével nem bir betelni a szem — nem a miénk? Miért, hogy ez az istenadta nép itt — mely jó és balsorsban velünk annyi viharos századon által osztozott — ránk nézve még most is idegen?

Mert idegen az és nem a miénk az.

Mert hiába való beszéd az — bárki hirdesse is, — hogy lehet valaki jó magyar a nélkül, hogy nyelvünkön beszélne.

Nem, százszor és ezerszer nem igaz!

A ki tótul beszél, az tót s velünk nem csak nyelvben, de lélekben sem egy. És ha nem ellenségünk is, csak azért nem az, mert alantás műveltségénél fogva a nemzeti öntudat nála még szunyadoz s csak addig nem az, míg lelketlen bűjtogatók szívébe magukat be nem fészkelik.

S a felvidék néhány megyéjében — fájdalom, — már mélyen befészkeltek. Határozott tudomásom van róla, hogy a határszélek egyik legszebb megyéjében — azt a néhány állami tanítót kivéve — a felekezetiiek között egyetlen egy magyar érzelmű tanító sincs, a papok között van négy, vagy öt, míg a többi vagy nyílt, vagy titkos hive a bennünket igen nagy romlással fenyegető panszlavizmusnak.

Ügyvédek és iparosok, kik közül egy-némelyeknek pedig ősmagyar hangzású neve van, de a kik csak akkor beszélnek magya-

rul a mikor már kikerülhetetlen, nem átalják a szegény könnyen hívő népet zsirosabb jövőre ígérgetésével hódítani el s elég vakmerők még intelligens ember előtt olyat állítani, hogy ha ők orosz alattvalókká lennének is valaha, az orosz nekik akkor is külön alkotmányt ajándékozna, hiszen a finneknek Oroszország uralma alatt épen olyan alkotmányuk van, mint ennek az általunk annyira féltett Magyarországnak.

S a nép, az istenadta nép? Dolgozik és szegénykedik. S mert megnehezedett felette is az idők viharos járása, ámitóinak szívesen elhiszi, hogy minden nyomoruságának a magyarok zsarnoksága az oka; elhiszi szívesen, hogy a magyar neki ellensége, mert hiszen az egészen más nyelven beszél; elhiszi hogy ha az önnálló tótbirodalom majd létesül, ők lesznek az urak s hatalmasabb nép a dicsőtől nemzetnél e földön nem leszen.

S mikor mindezeket elhitte, kifüggeszti háza homlokára nemzeti jelvényét, a „Slávia” biztosító társulatnak tót nyelvű czégérjét, mely „Slávia” hirtosítási ürügy alatt, hogy mit szokott művelni, azt igen szépen és igen lelkesen megírta Hedry Bódog az „Abauj Kassai Közlönyben.”

A métegy magát a felvidék testébe egyre mélyebben eszi be, míg mi hitetlen magyarok annál mélyebben alszunk, vagy szánakozva mosolygunk minden olyan ember felett, a ki azt kiabálja fülünkbe, hogy „mozduljatok, mert ég a házatok.”

Azt feleljük, hogyha ég, majd eloltja a kormány, annak a kötelessége az.

Pedig a kormány maga ezen a bajon nem segít. Ő is megteszi a magáét, bár többet is tehetne s ha iskolára még kevés a pénz, hát nem Bereczkiben, meg Kis-Rozvágyon kellett volna építeni állam iskolát, hanem oda

nem fognám tenni. Ez állítást a szerkesztő jegyzetben megerősítvén, felszólítja Petőfit, mutassa elő bizonyítékait; „mert bizonyos adatainak lennie kell, ha ugyan nem kíván tartatni oly nemtelennek, ki egy nyomorult elméskedés kedvéért, barátját is kész valótlan ráfogásokkal bemocskolni. Ha pedig nem czélzott reám, akkor baráti s erkölcsi kötelessége lett volna azt kijelenteni. Szemere továbbá igyekszik, a »sértőt tettet« lehetőséget szinben feltüntetni.

Tant de bruit pour une omelette!

S ezzel az ügy elintéztetnek látszott, de csak látszott; mert sem Szemere a büszke szerénységén ejtett dőfést el nem tudta szivelni, sem Petőfi annak kemény visszautasítását el nem tudta, el nem akarta felejtetni. Szemere mind a mellett birt annyi higgadtsággal, hogy Petőfinek fényesen fejlődő geniusát elismerje, sőt azt megyeszerte hirdesse is. Petőfi ellenben e tekintetben kicsinyesebben gondolkodott, és midőn 1847-ben a »Hazánk« című lapban közzétette utileveleit, melyekben 1845-iki országos körutját leírja, ismételte a szóval mondott állítást, hogy t. i. »a bucsulakomában részt vett pesti pajtásaimon kívül egy pár vidéki költőcollegám is, kik azért voltak akkortájtban Pesten, hogy magokat egyik-másik divatlapszerkesztő által levétessek. Hja, mikor az olyan szép, ha az embert Barabás lepingálja, s a szerkesztők aztán küldik szét az egész két magyar hazának némely helyére, s a közönség bámulva kiált föl: „Tehát ilyen ő?”

Ez újabb támadásra Szemere egy „A Marczzi zöld írója vagyok én(*)” refrainnel ellátott verssel

*) Tudtunkkal a refraine így szölt:

„Az ebrudon kivetett Marczzi Zöld szerkesztője én vagyok.”

Szerk.

fel a „végek” felé és pedig minél többet és minél előbb.

De mondom nem a kormány, hanem a társadalom tehet itt legtöbbet, csak ez tud segíteni ezen a bajon gyökeresen.

Minden — megye, melyben idegen ajku nép lakik — vegye kezébe maga a magyarosítás szent ügyét és menjen segélyére az államhatalomnak, mert ily óriási feladattal megbirkózni a kormány egymagára nem bir, míg az egyes megyék a magok kisebb területén könnyebben elboldogulhatnak.

Vannak is kevesen tiszteletre méltó, hazafias megyék, melyek kötelességüket idejekorán felfogva, már évekket ezelőtt megindították a magyarosításnak fáradságos munkáját és pedig oly szép eredménnyel, hogy ha eddigi buzgalmuk nem lankad, nem kell várni ezer éves létezésünk ünnepeireig sem, hogy lakosai e jóravaló megyéknek mind egy szál magyarként legyenek. Ezt cselekszi többek között a derék Vas megye, mely vend, horvát, német s más tarka népségből álló lakosait rövid idő múlva „magyarul beszélő magyarokká” teszi. Ezt cselekszi Szatmár, Sáros, hol ügybuzgó férfiak pénzt, időt és fáradságot hoznak kedves áldozatul e legszentebb nemzeti ügy égő oltárára.

Csak Zemplén megye nyújtózkodik lómán a sötét Krivántól a szőke Sajóig s nem törődik vele, hogy mit is művelnek most szép Magyarországnak.

Hát ez az a vármegye, mely minden időben büszkén emlegette, hogy zászlóvivője volt daliás időkben a legszentebb nemzeti eszméknek?

Hát ez az a vármegye, mely azzal kérkedik, hogy isten napvilágát itt látta meg Kossuth s hogy nemzeti zsentünk, hős Rákóczy

felelt, melylyel a nevetőket ismét a magarészére hódította.

E maró gunnyal irt verssel azonban teljesen ki nem merítette boszuját, hanem nesztét vévén annak, hogy Petőfi újabb utra, s épen Zemplén felé is készül, Kazinczy Gáborhoz, mint a ki akkoriban a megye székhelyén ugyszólván hangadó volt, azzal a váddal fordult, hogy az készül Petőfi diadalszekerét tolni, s dalait betanultatja, — és azzal a kéréssel: kerülgesse, hogy Petőfi dalai daloltassanak.

Erre Kazinczy csillapítólag kívánván hatni Szemerére, 1847. máj. 20 án a következő levelet írta hozzá:

„Kedves barátom! Felköltöttek, hogy egy 5 órákor hozott levélre válasz várattik, s holtalmosan futottam végig leveledet s válaszolok.

Furcsa bogár vagytok Ti, költők. Irritabile gens. Ezzel ne véld, hogy a Petőfi tettet helyeslejem: de azt sem helyeslem, hogy oly sok a s úgy haragszol Te. Vagy viczelő idétlenkedésnek kell vened e cselekvésed — (miként az aggteleki barlang s a gömőri táblabíróság stb. előhordásával nem kevesebbet követett el őnmaga ellen, mint ellened, s nem kevesebbet minden tekintetben, egész a jelenetek költöttségéig — miként én vevén, vagy mosolytalan, sovány (trockennek mondaná a német) or-szurásnak. Első tekintetben nagy előnye volt (a közönség előtti küzdésben) fölötted, mert Nyilatkozásod komolyan van tartva, s azt nem érdemlé; ha or-szurásnak, ha erkölcsi gyilkolásnak: akkor is halványnak tartom védelmedet, mert pariroz, a helyett, hogy sujtana (= agyba főbe), semmisítene. — Rosz tanácsadó, jól tudom én, a hidegvér, de úgy érzem, hogyha rajtam történnék ilyesmi:

Ferencz németölő hadait innen indította kucucz háboruba?

És ennek a megyének — épenúgy mint másnak szokott lenni évenként gyűlése és ezen a gyűlésen összeszoktak gyűlni ennek a megyének legokosabb emberei és ennyi okos ember közt még sohasem akadt egy, a ki a többihez imígy szólott volna: „Uraim! nekünk is vannak tótjaink és ezek a legjámorabb tótok az egész világon. Nincs Magyarországnak egy vármegyéje sem, melynek lakosai jobban örülnének, ha nekik a magyar nyelv megtanulására alkalom nyújtatnék. Nincs Magyarországnak egy vármegyéje sem, mely könnyebben juthatna e nagy dicsőséghez, hogy idegen nyelven beszélő fiait magyarokká tette, mint Zemplén vármegye. Uraim! szerezzünk meg ebből a dicsőségből magunknak egy keveset és szavazzunk meg néhány száz forintot csekély jutalmául annak a megfizethetetlen munkának, melyet a szegény tanító legigazabb kincsünk, nyelvünk terjesztése által, a mi nagyon szeretett hazánk érdekében végezni fog.

Régen nyomja már ez a keserűség az én lelkemet, ki kellett már egyszer öntenem.

Régen fáj az nekem, hogy a mi felsőzempléni földes uraink is, kik fényes történeti nevek szerencsés örökösei, mily kétségbeejtő közönyösséggel szemlélik kihalását az édes magyar nyelvnek ott az ő körükben, hol pedig egykor bizonyára sokaknak ajkáról csengett vala az. Fáj nekem, hogy ők sem tesznek semmit nyelvünk érdekében, csak legalább annyit, hogy a mely cselédjök bármilyen rosszul is de magyarul beszél, azzal ők is mindig magyarul beszélnek. De könnyebben rá jár már az ő nyelvök is a lapos tót beszédre, mint az árva magyar szóra.

Quousque tandem? . . . dicső hazafiak!

Ti Zemplénmegye tekintetes bizottságának tagjai, ha összegyűltök még egyszer abba a csilláros terembe, hogy ott fényes szónoklatokat tartsatok, majd mikor a kavacsolás fontos kérdésén összeczivakodtok, jusson eszetekbe a szegény magyar nyelv, ez a melles dolog is.

Ti a nagyreményű Ujhelynek lelkes honleányai és dicső honfiai, kik mindennap ott sétáltok keresztül a legnagyobb magyarról nevezett térnek közepén, sétátok közben jusson eszetekbe, ha csak egy percze is, az az egyesület, a melyet Szatmáron „Széchenyi társulat” néven nemrég létrehozta. Hiszen talán a ti Ujhelyetek az az Ujhely, melynek közelében a nagy nyelvapostol a kis Kazinczy működött?

Ne féljete, nem vétek ilyenre gondolni, hiszen a nemzetiség kérdését nem mi vetettük

vagy nevetné rajta (lehet, hogy keserűn, de nevetné), vagy egyszerűen mondanám, mit a királynőbe-szerelmes Don José mond Caesarnak: „Megöllek.” Meglehet, hogy úgy járnék, mint e szép mondat szokott, előadások alkalmával: a közönség „laikus” része nevet rá, mert a fölsőgest egy bakarasz választja el a nevetségstől. Meglehet, mondom, hogy nevetnének — hagyján!

Azonban úgy tetszik nekem, mintha leveled mind végig egy kis sima, baráti harag, akarám mondani neheztelés árnyalva át, irántam, Petőfi ismerkedésem miatt, s átárnyalva mind annak daczára, a mit utolsó Ujhelyben létedkor helyesen mondál tenfelvilágosításodul.

Furcsa bogár az ember, édes barátom, s nem csak a költő. Becses énünkbe gombolyagzik utoljára is mindaz a mit az elme, mint selyembogár, önteste- s vérből kiszótt.

Lónyayt én igen szeretem, igen becsülöm is: s ő Kovács Lajosnak nagy barátja, Széchenyinek nagy tisztelője, kiket én positive haza- vagy elvárulónak tartok (a mi szememben egy); s nem jutott eszembe, rossz neven venni ezt Lónyainak. Mondani fogod, „hogy sem Sz. sem K. nem bántottak meg engem, s azért Lónyay irántami barátság nélkül szeretheti.”

Istenem: hát a ki a haza ellen vét, nem mélyebben bánt-e bennünket, mint ki énünket végig körmölé — Ez egy ok, mi alá fektesd a levelem elején álló nézeteket.

Második: nagy istenáldás az, hogy az emlékezetnek letörölhetlenül ifju zománcza nincs. Miket beszéltél pár év előtt, mit mondok, hónapok előtt, Erdélyről, t. i. a hozzá nem közeledhetéstről stb. S most, egy puszta levelére, milyet

fel; nagy, hatalmas nemzetek találták azt fel nekünk; nagy hatalmas nemzetek, melyek ha óriás kezöket ránk eresztik, megroppanunk alatta.

Ezért kell minékünk a velünk érzök és velünk beszélök számát szaporítani. Minket erre azok a hatalmas nemzetek kényszerítenek.

Bor Önök.

Deregyő 1882. aug. 18.

Megszüntek az aratási munkálatok. — Az eredmény meglepően sikerült. Örvend a gazda, hogy valahára mégis csak megjött a több évek óta várva-várt „Isten-áldás” és megtelt kövér magvakkal a terjedelmes hombár. — Tehát az ég megadta azt, amiért imádkozott az önmagába-veve tehetetlen s gyarló ember — a mindennapi kenyeret bőven, csak fel kell azt használni: okosan. Hála ezért a Mindenhatónak, tisztelet a föld művelőjének. Tisztelet mondjuk; mert ennél nincsen tisztességesebben szerzett vagyon a föld hátán. — Oly capitalis ez, mely nem kéteshírű speculációkon, hanem a józan és becsületes munkán alapszik. — Azonban ezen elismerésünkkel csak bizonyos fentartás mellett s nem mindenkiné adozunk. Attól, ki véres verejtékének gyümölcsét könnyelmű életmódjával esztelen dolgokra elfecsérli, bármily szorgalmas és igyekező legyen is különben, — elismerésünket megvonjuk. Mi ugyanis csak a takarékosággal párosult, szorgalmas gazdának vagyunk feltétlen tisztelői. Ennek pedig egyik elengedhetlen postulátuma s alapfeltétele, hogy ne csak munkálkodni tudjon, hanem szerzeményét meg is tudja becsülni. A munka csak is ily módon vezethet jóléthez, benső megelégedéshez és gazdagsághoz; hiszen forgalmi eszközünk: a pénz sem egyéb, mint a megtakarított munka eredménye.

A fentebbiekből tehát önként következik, hogy az aratás végével még nem szünik meg a földművelő funkciója. Gondoskodnia kell arról is, hogy terményéből befolyó pénzét inproduktív célokra ne fordítsa, hanem ahelyett a „több nap, mint kolbászfélé” axiomális elvnek hódolva, azt biztos helyekre téve, — értékét amennyire lehet fokozza.

Több évek szomorú példája meggyőzhetett minden gazdát arról, hogy az ég csatornája és a nap heve nem minden évben hullatja egyaránt áldásait a föld lakóira, utmutatásul szolgálván egyszersmind ezzel arra, hogy a kövér esztendőben szedjük össze egyiptomi Józsefként a föld fölösleges ajándékait, hogy az eshetőleg „hét sovány esztendőben” legyen mit aprítani a tejbe. Így kívánja azt az egyesek és az állam érdeke. Aki ezzel ellenkezőleg cselekszik, arra a modern gazdálkodás rég rásütötte a szegény nyomasztó bélyegét.

Állítsunk fel tehát minden községben magtárakat, hová fölöslegét mindenki elvigye, ahonnan aztán tisztességesen kamatoztathatja; vagy helyezze el a terményéből befolyó tőkét a takarékpénztárakba. Tanuljunk meg már mi is valahára, hogy a takarékegyesületek nemcsak hitelezői a gazdának, hanem egyúttal solid letéteményesei a vagyonnak. Elég gyakoroltuk amazt, vegyük uzusba ezt is.

Ámde ezt a mostanában divó módfeletti

a szerkesztőknek, kiknek társ, pénz- vagy elmebeli kell, érdekében van küldözni, nem csak felelsz, hanem a levélben egy pillantást hagysz vetni irodalom-kritikai s egyéni veséidbe, Petőfi iránt, sőt baráti-bizalommal hagysz vetni, mert a levélre nézve holmit kikötsz, a mi a levélírás elméleti tana szerint is, a bizalomnak sőt intimitásnak legfőbb jele. Isten ments! hogy roszalnam. Sőt mindig óhajtam derengőbbé tenni bizonyos látpontjaidat, s azt, hogy nem mindenki bibelöldik annyit, mint Te oly sokat, s nem mindenki látja azt s kell látnia nagynak vagy soknak, a mit Te annak látsz. — Mit csináltak volna a Szemere Bertalan barátai hasonló esetben? Legkevesébbé tartozik reám; én igen becsülöm ezen „barátok” apró di ragaszkodását Berti iránt; s Napoleon irányában én is tudnék talán (?) ily „fiu”, ily „apród” lenni, ki véd és támad, a nélkül is, hogy a gondolkozásra fáradságot fordítana: — de magam az effélékre kiszáradt is vagyok, hiu is vagyok, sőt lomha is vagyok.

*Sohasem látván irigylésre méltót azon ló szerepében, ki a diadalszekért huzza: sült-bolond hazugság és légből kapott rege, hogy én Petőfi bordalait tanítgatom be ovatioja végett. Egy az, hogy egyet sem tudok, 2) biznám, Jókai szerint, a Kantusprézesre Girgáczában, 3) de ezt nem mondom, mert kevélynek hinnél. De/ha eljön, s a satnyuló mellem a dallást megengedi, idétlenségnek fognám tartani: „hogy kerülgessem azt, hogy Petőfi dalai ne daloltassanak.”

Még egyet: Ne véd, hogy az emberek velünk, azaz más emberekkel bajlódjanak. Novellát,

* E pontot, mely itt következik, ne az előbbinek folytatásul vedd.

költekezés mellett kivinni nagyon bajos. A magyar embernek ősi hibái közzé tartozik ugyanis, hogy a szerencsés években nem gondol a jövőbeli eshetőségekre, hanem a bőség mámorában mindenről megfeledkezve, — hegyen völgyön lakodalmat ül. Egyszer hopp, másszor kopp-féle gazdálkodást üz.

Változtassuk meg tehát eddigi gazdálkodási rendszerünket. Költsünk kevesebbet. Szorítsuk meg a mennyire lehet igényeinket, s ne áhitozzunk rögtön kocsira, midőn szekereinket is hitelbe vassalja a kovács, a vendéglőket, melyek az évi budgetben még mindig igen tekintélyes szerepet játszanak. — egy kissé kevesebbet látogassuk. Hanem ehelyett üres óráinkat töltsük el sokkal termékenyebb dologgal, olvasással. Ezt pedig úgy érhetjük el, ha lapokat és könyveket hordatunk. Ezek mig egy részt komoly munkához szoktatnak s erkölcsünket nemesítik, másrészt megóvnak azon bajtól, melyet adósságnak, s ennek szomorú következményétől, melyet rabszolgaságnak nevezünk. Mert hiába az adós sok tekintetben nem független, hanem szolgálja hitelezőjének. Ettől pedig őrizze meg minden ember fiát a jószágos Isten!

Szabó Kálmán.

Különfélék.

Hangverseny. Lapunk mult számában jelezte: miszerint Sipos Antal zongoraművész hazánkfia Hegyaljánk és vidékének megtekintése céljából városunkban időz. Mikor ezt irtuk, nem mertünk azon óhajnak hangot adni: bárcsak hallhatnánk őt s gyönyörködhetnénk művészi játékában. Időközben azonban jó barátai és tisztelőinek sikerült a művészt egy jótékonycélu hangverseny rendezésére bírni, mely f. hó 17-én a „Diana” fürdő termében meg is tartatott. A hangversenyző művészen kívül részt vettek még benne Vályi Emma és Szalay Anna kisasszonyok s Olchváry Bertalan ur. Az igen érdekesen egybeállított műsor minden pontja kitünő megoldást nyert a közreműködők művészi színpadán s provokált annyi „éljen”-t és tapsot a válogatott s jobbára műértő közönség részéről, amennyi lelkesedésétől csak kitelhetett. Ami Sipos ur művészi egyéniségét illeti, ahoz nekünk edeskevés szavunk lehet. Ő már egy oly piedestálon áll, melyet ép úgy nem emelhet magasabbra bizonyos hízegő dicsérgetés, mint nem ingathat meg holmi kicsinyes gáncs. Vele szemben, ami szerepünk csak néma bámulat marad, akarmely oldaláról tekintsük is őt ragyogó művészetének. Városunk közönsége mindenesetre kétszeres elismeréssel tartozik neki, először: mert nem mindennapi élvezetben részesíté s másodsor: mert közvetve oly jótékonyági intézményt gyámoltott, mely társadalmi mozgalmaink között manapság első helyen áll. A szegény iskolás gyermekek segélyzése oly elvetett mag, mely a jövőben hozza meg áldását a hazai tudományosság nagyobb dicsőségére. Fogadja tehát a nemes művész, mint a többi közreműködő forró köszönetét mindazoknak, kiket ez eszme lelkesít s további áldozatkészségre sarkal. A hangverseny anyagi sikere gyanánt jelezzük: miszerint a bevétel — Boruth E. 2 frt, Ambrózy N. 1 frt, ifj. Boronkay György 1 frt 50 kr., s Boronkay Károly 1 frt 50 kros felülfizetésekkel — 156 frt 50 krt tesz, melyből a 38 frt 41 krra menő

mely két számon fut végig, tíz ember nem olvas el Zemplénben, valamint verset, mely 20—25 sort meghalad, Ujhelyben legalább, alig 10. S azt mi volt a mult lapszámban, annyira sem tartja meg emlékezetében, mint azt, ki nyert tegnap whisten. — Azért óhajtam vala, a Tompa érdekében, ha nem festeti magát; az én megtagadásom a leghiubb s egyszersmind — így sejtem — legildomosb cselekvés volt. Csodálkozsanak azon, hogy még nem festettek valakit, de azon ugyan ne, hogy már.

Végül még a következőket, Szemerére nézve hízegőket jegyzi meg: „El nem olvasom e levelet, hogy a mily álmosan fogtam bele, kuszaltsága miatt el ne tépjem. Lehet, hogy következtelenségeket találsz benne. Nem akartam válasz nélkül hagyását levelednek risquirozni s ujra nem irom egy boldogságért e hosszú írkát, mit elmondani jobb szerettem volna. Minden esetre kérlek, ne egyes részletek, eszmék stb. pókhálózatába akassz dialektikai könnyedséged szárnyait, hanem vedd az egészét, az egyetmit. Isten veled! Te vagy körülbelől az egyetlen, ki nekem hosszú leveleket köszönhet, mert tekintet érdemlő itélete van és ez itélet oly szempontokat is felkutat barátainak nézdelésében, mik másnak magasak, alacsonyok (értsd: nem magasak) s — a mi fő szerepvívő — kéjelmetlenek.”

Utóiratban azonban odateszi: „Elolvastam levelemet. Tudom, mi fog megszünni, mit fogsz félreérteni: nézd el félives fidibusért, elfogadva előleges óvásomat.”

(Floyt. köv.)

Alulírott azon oknál fogva, mert raktáromat jövőre tetemesen megnagyobbitom a

jelen nyári évadra szülő

nagyválasztékú férfi-divatcikkekét, nevezetesen: saját készítésű fehér és színes férfi ingeket, lábravalót harisnyákat, zsebkendőt, legújabb divatu nyakkendőket, nap- és esernyőket, séta-botokat, illatszereket, por- és esőköpenyeket, utazótakarókat és plaideteket stb.

meglepően olcsó áron végeladom

Bátor vagyok tisztelettel kijelenteni, hogy ezen előadás nem a szokásos név szerinti végeladás, — mely közönséges reklámnál nem egyéb, — ellenkezőleg alkalma nyílik a nagyérdemű közönségnek az áruk tényleges leszállításáról meggyőződni.

Vidékre: Ingkeltmentákkal bérmentve szolgálók és megrendelések pontosan eszközöltenek.

KARIKÁS LAJOS

fehértanú és férfi divatáru-üzlete

Budapest, V., Dorottya-utca 3. sz.

Kereskedelmi tanintézet DEBRECZEN-ben.

Államsegélylyel tartatik fen. Áll 3 évfolyamból.

Egyenrangú és jogu tanintézet a budapesti kereskedelmi akadémiával.

Végzett hallgatók az egy évi önkéntes katonai szolgálat kedvezményében részesülnek s azonnal nyernek alkalmazást. Elhelyezésökről a tanintézet gondoskodik.

A legközelebbi tanév 1882. szeptember 1-én nyílik meg.

Értesítőkkel és részletes felvilágosítással készséggel szolgál

Debreczen, 1882. július hó

az igazgatóság.

4—6

Marshall Sons & Co. Lmtd

GRÆPEL HUGÓ (ezelőtt SCHMID H.)

főügynöke

Budapest, VI. ker., gyár-utca 58. sz. sz., (bárány-utoza szegletén 16. szám.)

**GŐZMOZGONYOKAT, CSÉPLŐGÉPEKET,
ÖRLŐMALKOKAT**

(fogaskerekű és szíjhajtással)

liszthengerek és mindennemű szelelő és gabona-rostákat.

2—3

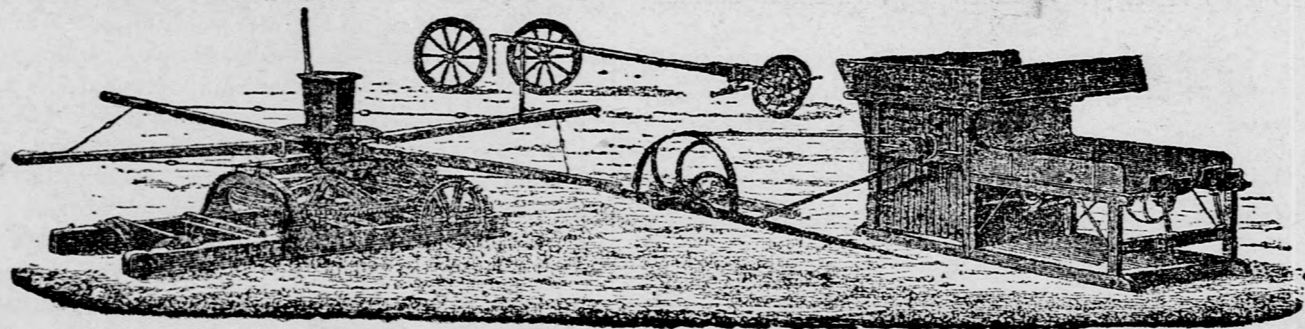
Árjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve.

sor vetőgépek, Eckert-féle szélesen szóró vetőgépeket, Eckert-féle szabad. két- és háromvasu ekék, MAYER-féle TRIEURÖK, szecs kavágók, darálómalmokat stb.

A s.-a.-ujhelyi kiállításon az első díj s arany diszoklevéllel, a zombori kiállításon a „magyar ipar feljlesztéseért“ dicséret oklevéllel jutalmazott, a magyar államgépgyári

gőzmozgony és vaskeretű gőzcséplőgépeért

valamint a S.-a.-Ujhely, Ada, Zala-Egerszeg, Rimaszombat és a Széchenyi kiállításokon első díjjal kitüntetett szabad. járgány cséplőgépek, tisztító és zsákoló készülékekkel

FEHÉR MIKLÓS

vezérügynöke, magyar, osztrák, angol, francia, amerikai és német mezőgazdasági gépgyáraknak, Budapest, illóí ut 25. sz. »Köztelek«

ajánlja legnagyobb és dus tartalmu raktárát az általa legelőször behozott és legújabb és legszilárdabb szerkezetű járgány cséplőgépeit 2—4 lóerőre tisztító és zsákoló készülékekkel, tovább kisebb cséplőgépeit kézi, vagy 1—2 lóerőjű járgány hajtásra, szalma és törek rázóval, vagy a nélkül, tisztító és választó rostáit, Trieur konkoly búkköny és zabválasztó valamint a mezőgazdaság szakmájába vágó minden egyéb kitűnő szerkezetű gépeit a legolcsóbb árak és kedvező feltételek mellett.

6—6

Ábrázott árjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve.

Árverési hirdetmény.

A csapi közbirtokosság részéről közhírré tétetik, hogy Csap község királyi kisebb haszonvétele, illetve italméresi jog gyakorlata, az ahoz tartozó épületekkel egyetemben, 1882. évi október 24-től egy mást követő 3 évre, Ungvárt 1882-dik évi szeptemberhó 3-án délelőtti 10 órakor, a „Korona“ vendéglőben tartandó nyilvános árverés útján bérbe fog adatni; — az árverési feltételek alólirottnál megtudhatók.

Ungvárt, 1882. aug. 8.

2—3

ROYKÓ BÉLA,
ügyvéd Ungvárt.

Hirdetmény.

A nagyméltóságú kassai püspökség Zemplénmegye, szent-marjai erdejében az idei makktermés folyó hó 27-én vasárnap, árverés útján eladatik, venni szándékozók a nevezett napon, Szent-Marján reggeli 9 óráig az uradalmi erdész laknál megjelenni sziveskedjenek.

Teszár Ferencz,
uradalmi erdész.

1—2